

En annan

Schäfertidning

a.k.a. Lövsättrnytt No 3 2011

Om Du kommer igång med spårträningen tillsammans med din hund så kommer Du väldigt snart att förstå att det finns bara EN som tycker att spårarbetet är ännu roligare än vad Du gör. Just det, din hund!

I den här artikeln kan Du läsa om mina erfarenheter av personspår tillsammans med mina egna hundar, mina kompisar och deras hundar. Du kan se bilder på olika hundar som alla ägnar sig åt nosarbete och framför allt spår. Tittar Du en gång till så ser Du att hundarna varierar i ålder från 14 veckor till 12 år, hussar och mattar ännu äldre än så. Med läsglasögonen på nästippen kommer Du också garanterat att se att det spåras året runt och på så olika underlag som skog, asfalt, gräsmatta, åker och snö. Har både Du, din hund och jag tur blir Du kanske inspirerad att komma igång att träna lite spår med din bästa vän efter att ha läst denna artikel. Gör det! Jag kan lovar dig att Du precis som jag kommer att bli mer och mer fascinerad av hundens förmåga till att lösa uppgifter och problem med sitt väl utvecklade luktsinne och förmåga att både analysera och sortera dofter. Har Du frågor eller funderingar hur Du skall komma igång så får Du gärna höra av dig till artikelförfattaren.

HUNDENS LUKTSINNE!

Hunden lever i en doftvärld. Människan förlitar sig framför allt på sin syn för att få information om omgivningen, medan hunden lever i en doftvärld och inhämtar för den viktig information genom dofter. De dofter som hunden fångar in via luktslemhinnan analyseras där och om hunden finner en speciell doft värd att undersöka ytterligare ”prov” och skickar dem längre in i luktslemhinnan där lukten analyseras mer noggrant av receptorer och luktnerver. I nästa steg kopplar hunden in hjärnans doftarkiv där den ”lagrat information” om dofter. En tredjedel av hundens hjärna uppskattas ha samband med tolkandet av dofter, motsvarande för människan är ca en tjugondel. Hunden har en god förmåga att urskilja enskilda dofter ur en större blandning. Tänk t ex på Tullverkets narkotikasökhundar som ska söka, urskilja och finna den svaga doften av olika narkotiska preparat i ett kaos av många andra starkare dofter. Det är då givetvis inlärt hos hunden att finna den en specifik doft och källan till den så kommer den att få en belöning av sin förare i nästa steg.

En hund utan luktsinne blir aldrig en normal hund, det räcker inte med de övriga sinnen för att den ska kunna fungera socialt. **Text ur Spårhundsboken av Staffan Nordin Naturia Förlag 1995**

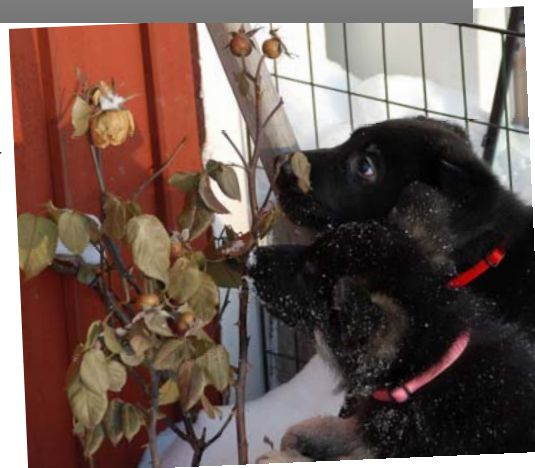
VALPEN BÖRJAR TIDIGT ATT ANVÄNDA SITT LUKTSINNE

för att upptäcka och utforska världen. Redan vid 3-4 månaders ålder kan de gå sina allra första, korta spår!

Att variera spårträningen och de föremål som hunden skall finna och markera är viktigt. Bilden ovan visar bl a spårsele, spårlina, startflagga, träapporter och olika typer av föremål som Du kan använda som rapporter/föremål i spåret.

”Spårhundsboken av Staffan Nordin” är rekommenderad läsning för den som vill lära sig mer. När redaktionen pratade med Staffan berättade han att han planerar att ge ut en nyttgåva av boken inom en icke alltför avlägsen framtid.

BRA ATT HA MED SIG I SKOGEN SAKER

- Kaffetermos och rejäla smörgåsar
- Spårsele
- Spår/startflagga
- Snitslar (olika färger)
- Apporter, föremål t ex trä, handske, läderbit, slang etc
- Låda med lock att lägga belöningsgodis i. Mjukt godis typ korvbitar eller köttbullar att fylla lådan med.
- Hundens favoritleksak som eventuell slutbelöning.
- Vatten plus skål/kåsa till hunden.
- Mobiltelefon.
- Spårlina
- Hund

I den här artikeln ska vi tillsammans gå igenom och träna våra hundar i så kallade "PERSONSPÅR".

Det finns även andra typer av spår/spårhundar, som till exempel jakthundar som spårar villebråd. Det kan antingen ske som en del av jakten fram till skottet, eller efter skadeskjutet eller trafikskadat vilt.

"SÖKARBETET, är liksom **UPPLETANDE AV FÖREMÅL** ett så kallat vindarbete där hunden ska avstöva terrängen med relativt "hög näsa" för att på så sätt söka få vittring av figuranten/föremålen. Hunden bör således inte spåra eftersom detta omöjliggör erfoderlig systematik i arbetet."

RÄDDNINGSHUNDAR

jobbar självklart också med luftburna dofter/vittringar i sitt sökarbete.

SPÅRHUNDEN! (personspår och t ex blodspår) jobbar med **MARKBUNDEN** vittring och nosen nere i spår/vittringskärnan!

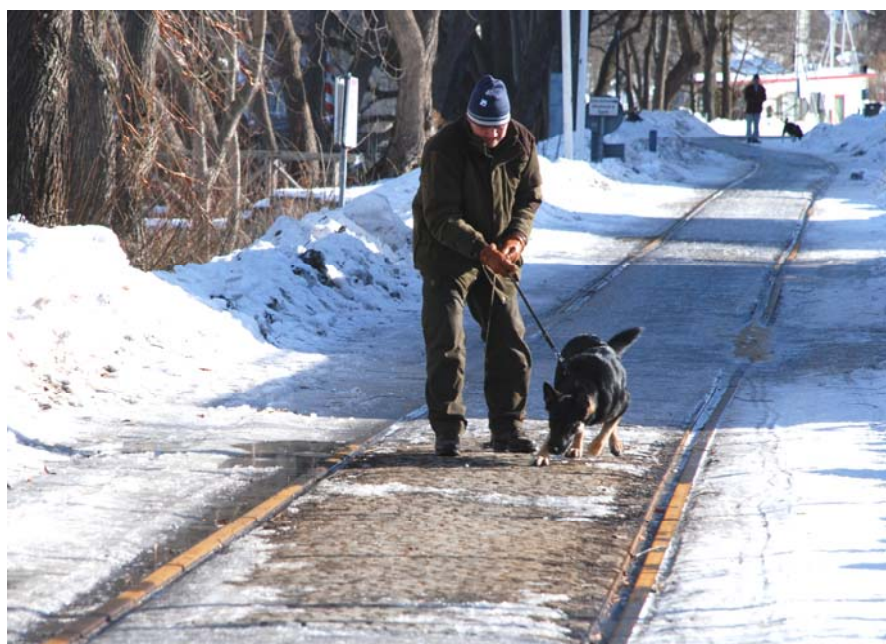
PÅ SPÅRET

Vid "inläringen" (sätter det inom citationstecken då jag anser att vi inte kan lära våra hundar att spåra) är det tack-samt om vi förlägger spårträningen till mjuka mossiga skogsområden där fotavtrycken liksom snällt stannar kvar i mar-ken och det är lätt att sätta upp minnesmarkeringar med hjälp av snitslar i träden, vilket gör det lättare för oss i änden av linan att inte gå in och försöka styra hunden dit vi tror oss veta att spåret ligger (eller var det där borta?).

Skogsområden är ej heller så vindkänsliga som ängs- och åkermark, vilket underlättar för en oerfaren hund att hålla sig i spårkärnan. Oftast går det relativt fort för en hund att förstå och utveckla sitt spår/nosarbete om vi är tydliga med våra signaler. När Du känner att din hund förstår det här med spår och Du också kan läsa din hunds kroppsspråk i spåret är det viktigt att Du börjar variera dig i träningen vad det gäller platser, börjar lägga in vinklar, så småningom apportter/föremål. Variera typ av retningar för att få din hund än mer spårmotiverad, terräng, underlag. Har Du alltid tränat i skog kan t ex nästa spår starta i skog, som vanligt och sedan av sig självt bara "råka" fortsätta ut på en gräsmatta, äng eller asfalterad parkeringsplats.

*Byte av underlag! Från skog till asfalt, stenplattor och över ett skrapgaller av metall, den unga tiken Uhva skärper alla sina sinnen extra mycket ju svårare spåret är!
Bilden nedan: Uhva mitt i eller "på spåret" i alla fall oerbört intensiv i sitt arbete.*

Bilden till vänster. Leija spårar på vintern i Plåtenbagen. Att hundarna skulle göra det lätt för sig genom att titta på fotavtrycken i snön tror vi inte ett dugg på. Hundarna spårar med nosen och sitt välutvecklade luktsinne.

Ängsspår! Leija har nosen i backen och resten av världen har upphört att existera. Bara spåret gäller!

Din hund kan...

...mer än Du tror! Var därför inte rädd för att misslyckas utan våga variera Er träning. Det är dock viktigt att komma ihåg att inte gå för fort fram i träningen utan ge din hund en god chans att analysera, fundera och sakta med säkert bygga upp en god spårkondition. Kom ihåg att till slut skall din hund kunna spåra ett flera timmar gammalt spår som är 1½ - 2 km långt i okänd terräng och längs spåret finna och markera ett antal föremål (se sid 3). Detta är ett enormt arbete som hunden gör. Varken Zeb McCahan eller Du själv skulle ha en chans. Var tacksam att Du får följa med din hund längs spåret och njut av din kompis enorma arbetsinsats.

Kan alla hundar spåra?

Ja, alla hundar har de förutsättningar som krävs för att utföra ett spårarbete. I vårt fall, vid brukshundklubbarna, alltså ett så kallat "personspår", vilket innebär att hundarna spårar på vittringen efter en spårläggare/människa.

Savannahundar.

Vissa raser, t ex greyhound och whippet är så kallade savannahundar och är framavlade för att jaga bytesdjur över öppna landskap. De fångar in rörelser av flyende bytesdjur med blicken och kan med sin oerhörda acceleration och snabbhet lätt fånga sitt byte. Att spåra är för urhunden vargen ett sätt att fånga sin föda. Medan savannahundarna med sina förutsättningar har bättre användning för sin syn och sin snabbhet vid infångandet av föda. Om hundarna vid greyhound racing skulle spåra efter den bortflyende haren med nosen i backen, skulle nog även de mest inbitna greyhoundfansen ledsna snabbt. Dock har även dessa raser de förutsättningar som krävs för ett nos-/spårarbete.

Kan valpar spåra?

Ja, självklart! Första gången som Du lägger ett kort spår till din valp har den kanske ingen aning om vad den gör. Men nosen åker i backen och den följer spåret och hittar förhoppningsvis snabbt sin absoluta favoritleksak som belöning. Så pass unga hundar har svårt att hålla sig koncentrerade någon längre tid och bör därför hellre spåra två stycken endast 15 meter långa spår och få snabba belöningar, istället för ett på 30 meter där de antagligen hinner tappa koncentrationen både en och två gånger. Men förvånansvärt fort lär sig även en ung valp vad det innebär att spåra och att de väntar roliga, eller goda belöningar i slutet av spåret. Som flockdjur är hunden givetvis också glad åt att få glädja sin flockledare husse eller matte med ett lyckat arbete.

Stora och små hundar?

Små hundar kan vara väl så goda, och även

bättre, spårhundar än de mer traditionella brukshundsraser- na av typ schäfer, rottweiler etc. Rent fysiskt kan det ju vara jobbigare för en liten hund att ta sig igenom en svårforcerad terräng som t ex ett kallhygge med mycket ris och skräp på marken. Spårkunnandet hänger nog mer på hundens individuella motivation, motor och vilja att "kavla upp ärmarna och ta i när det tar emot." Det hänger nog även mycket på tradition hos oss hundägare att man sällan jobbar med bruksgrenar som spår, rapport, sök eller skydd med små raser. Tullverket t ex använder ju gärna mindre raser till sina narkotikasökhundar. Vilka hundar behöver bättre näsor än dessa hårt arbetande jockey?

"En del raser och individer har ett större intresse för att sätta ned nosen i backen och rota runt i ett spår, men förutsättningar finns hos alla hundar. Jag har under årens lopp bara träffat på en enda hund som har varit totalt ointresserad av spår."

ur Spårhundsboken av Staffan Nordin

Kan Du lära din hund att spåra?

Nej! Men Du kan ge den rätt förutsättningar för att snabbt lära sig att förstå innebörden av ditt kommando "spår", och att då väntar någonting extra roligt och ett för hunden naturligt beteende/spårarbete. Nästan alla hundar älskar att spåra och lösa de problem som uppstår längs spårets väg. Min erfarenhet från de lydnadskurser jag har hållit är att de hundar och förare som kanske har haft det jobbigast att få till någon som helst form av lydnad, faktiskt ofta är de som lyckas bäst när vi varit ute i skogen och provat på spår. Jag tror att det beror på att spårarbetet är ett för hunden mycket självständigt arbete (därav den långa linan för att hunden ska få arbeta opåverkad av föraren) och för första gången under kursen får hunden tid att tänka och lösa uppgiften själv. Det kommer (förhoppningsvis!) inga svårtolkade kommandon från husse eller matte. Hunden får stoppa ned nosen och göra det den är skapt för utan störningar.

På väg mot spårstarten motiverad till tusen!

Arbeta i lugn och ro, undvik störningar!

När din hund lärt sig vad spår är och känner igen dina signaler för att "nu är det dags att dra till skogs", var då försiktig med att belasta din hund och riskera att dämpa dess spårlust och motivation. Se till att Du är ordentligt förberedd när det är spårdags. Spårlinan ska lätt löpa ut utan trassel. Är hunden busig och "på gång" i kanske lite för vild förväntan över det stundande spårarbetet. Ha då tålmod och börja **INTE** kommendera "nej" och "fy". Du riskerar då att, i alla fall för dagen, dämpa din kompis arbetslust. Alltså hellre lite olydnad än lydnad inför spårarbetet!

Husse Johan har markerat spårstarten/upptaget med en snitsel i trädet. När spåret har legat i ca 20-30 minuter återvänder han med Duxa som skall få prova på ett av sina allra första spår. I lugn och ro får den unga valpen dofta av upptaget och sätta sina luktslemhinnor i arbete. Ingen stress, press från husse, se hur kopplet/linan hänger slakt.

När Ni är redo så låt hunden i lugn och ro få arbeta med själva upptaget. Den ska ju inte bara hitta och analysera spåret ("är det detta spår jag ska jobba med och då också sortera bort ALLA andra dofter?"). Den ska därefter också riktningstämma spåret och kan sedan behöva ett par meters spårarbete för att riktigt "fästa i spåret". Ge din kompis en god chans att lyckas. Om Du själv börjar styra, ställa, bli otålig och talar om för hunden "att där går spåret", då kommer din hund med största sannolikhet i framtiden alltid fråga dig om hjälp så fort det blir minsta problem. Hur kul tycker du själv att det är när din chef hänger över axeln på dig och talar om hur Du ska lösa projektet som han först delegerade ned till just dig för att just Du hade kompetensen för att ro projektet i land?

Använd markeringar/snitslar till din hjälp!

Om Du har markerat spåret med hjälp av snitslar använd dem då klok. När Du ser att din hund eventuellt är ur spår,,,,, så står Du

bara still och låter hunden arbeta sig tillbaka till spåret. Du ska inte dra eller påverka hunden tillbaka till spårkärnan. Har Du den blekaste aning om varför din hund "tittar ut ur spåret just där"? Det kan ju ha varit Tesslor och haft picnic just där sedan Du la ut spåret!

Retningar.

När Du lärt känna din spårhund och vet hur han eller hon fungerar så lär Du dig också säkert om din kompis behöver någon extra "retning" för att gå upp i varv inför spårarbetet. Kom ihåg att en del hundar kan snarare behöva dämpas innan spårarbetet för att komma ned i varv och på bästa sätt kunna koncentrera sig på vad som ligger framför dem. Retningarna kan hunden få via signaler från oss som vi omedvetet sänder ut. Du packar ryggsäcken kvällen innan med spårlina och sele. Brygger kaffe till termos och packar in mackor och skär upp belöningsköttbullarna och lägger dem i en speciell burk som Du kanske brukar lägga som slutapport/belöning. Andra hundar kanske får ta en titt på spårapporterna innan husse går ut och lägger spåret. En tredje hund som i början kanske inte är så värst spårmotiverad får en retning "peppning" av att se husse eller matte försvinna ut i skogen med favoritleksaken och väldoftande köttbullar. Lär känna din hundkompis och vilken typ av hund Du har i änden på spårlinan. Lär dig läsa din hund i skogen när den är "i eller ur spår", när draget i linan är helt rätt och Du känner på trycket i spårlinan att hela din hund utstrålar självförtroende och talar om för dig "**häng med här husse, det här kan jag lätt som en plätt**". Jag lovar dig att få hundägare är stoltare än den som kommer fram till slutapporten tillsammans med sin bästa kompis. Lär dig att lita på din fyrbente vän. Han kan det här med spår mycket bättre än Du.

Planera Er spårträning!

När Du kommer ut till spårmarken är det bra om Du har en plan klar över vad Du vill och tycker att Ni bör träna. Vill Du träna spårupptag? Vinklar och eller spetsvinklar? Markeringar /apporteringar av apporter/föremål? Långt eller kort spår? Vad gör Du om din hund råkar ha en dålig dag och kanske råkar bakspåra? Vad gick bra och dåligt förra gången Ni tränade? Det är alltid bra om någon träningskompis/spårläggaren går med i spåret och är "dina ögon". Vid det efterföljande och obligatoriska fikandet, kan Ni tillsammans gå igenom spårarbetet och redan där börja planera för nästa träningspass! Det är ju självklart då viktigt att man som träningskamrater har en öppen och ärlig dialog och både kan ta och ge konstruktiv kritik.

Andra "retningar", signaler eller positiva förstärkningar kan ju till exempel vara en välpackad ryggsäck och en bunt prassliga spårsnitslar. En annan hund kanske reagerar direkt med att gå upp i varv när husse tar fram favoritleksaken, spårsele och linan ur ryggsäcken. Lär känna din hund och pröva dig fram till vad som fungerar bäst för just Ert spårarbete.

Ibland får man utrusta sig med stålhattor på skorna.

Det är mycket att tänka på när Ni väl kommit igång med träningen och din hund har fått en hel del spårerfarenhet och spårkon-dition. Planera noggrant, för när Du lägger ut spåret i skogen har Du inte tid att stå där och vela.

I början ...

...när Du och din hund börjar träningen/inläringen är det enklare då spåren är ganska korta och antagligen inte innehåller varken vinklar eller spårapporter/föremål, annat är den efterlängtrade SLUTAPPOR-TEN/BELÖNINGEN.

Kolla vindriktningen!

Vid de allra första spåren är det viktigt att Du försöker tänka på att spåret läggs ut med vinden i ryggen.

När det sedan är dags för hunden att spåra riskerar Ni inte att hunden vittrar in spårstarten på långt håll och börjar virvla runt med hög nos för att finna källan till den "intressanta" doften. Först när Ni kommer fram till själva spårstarten så vill vi att hunden ska bli intresserad av vittringen stoppa ned nosen i spårkärnan, intresserat undersöka och därefter börja följa spåret

Har Ni kommit så långt i träningen att Ni har apporter/föremål utlagda i spåret är det då också lättare att hunden vindar in dem för tidigt om spåret ligger i motvind. Skulle Du eventuellt börja tävla, eller använda din spårhund i ett skarpt läge har Du självklart ingen kontroll över väder och vind. Men i den första inlärningsfasen är det viktigt att vara noggrann med de allra minsta detaljerna. Även svårigheterna för den mer erfarne spårhunden ligger ofta i de små detaljerna.

Stör inte hunden med för mycket beröm och prat.

Hundens spårarbete är ett självständigt arbete och det mesta Du gör i skogen kan vara en störning för hunden.

Den kanske precis har löst en knepig vinkel i vinden, eller sorterat bort dofterna av rådjur som passerat för att behålla och fortsätta att spåra spårets ursprungliga ID-vittring. Om Du då t ex ropar ett glatt beröm kanske din hund avbryter sin spåkoncentration i förväntan om att komma tillbaka till dig och hämta en köttbulle. Ibland kan både Du och din hund behöva ett nästan viskande, men stöttande ”bra, duktig”, men lugnt och fint och mest för din egen skull. För många hundar är spåret och spårandet i sig en tillräcklig belöning. Om din hund markerat/apporterat ett utlagt föremål så kan Du passa på att berömma och belöna din hund där och då. Belöningen bestämmer Du själv. Är det lek? Kamp med funnet föremål? Eller en god köttbulle? Du känner din egen hund bäst! Är det en varm sommar dag kan Du passa på att ge din hund lite vatten vid en ”apportpaus”. När spårarbetet är avslutat så selar Du av din hund och leker, kelar, berömmar ger den belöningsgodis och kanske vatten och talar på så sätt om att arbetet är avslutat och hunden kan stänga ned hjärnverksamheten och koppla av.

SPÅRUPPTAG/UPPLETANDE AV SPÅR/RIKTNINGSBESTÄMMA.

När hunden spårar använder den sin jakt-drift (vargen söker föda) och för att kunna förfölja, finna, fälla och festa på något vilt (fast vildare än mamma Scans köttbullar blir det ju intel) så måste ju självklart hunden kunna hitta ett spår och riktningbestämman det. I brukstävlingssklasserna Högre klass och Elit klass spår skickas hunden in i en s k ”**upptagsruta**” genom vilken det går ett ca 90 min gammalt personspar. Hunden skickas in av föraren som ska låta spårlinan löpa ut i sin fulla längd och låta

hunden söka spåret, som oftast ligger ca 30 meter djupt i rutan. När hunden funnit spåret ska den också kunna riktningbestämman spåret och ta upp spårarbetet. En ”klok” hund kollar ofta av spåret någon meter i bägge riktningar för att verkligen försäkra sig om att den valt rätt och sen bär det iväg. Var så god och följ med på ditt livs häftigaste skogspromenad!!!

Spårflagga, påvisning av spår!

Det finns givetvis andra sätt för en hund att ta upp ett personspar och vid inläringen är det viktigt att vi vet var spåret börjar så att hunden får en god chans att stoppa ned nosen och få sin nyfikenhet/spårdrift väckt och ta spåret/förföljandet. Vi kan markera spårstarten med en spårflagga eller en snitsel i gren och låta spåret börja genom att trampa av ordentligt vid själva upptaget. Därefter när spåret legat till sig en stund kan vi antingen se om hunden spontant hittar spårupptaget/spåret, eller om vi hjälper till med en så kallad påvisning med handen, där vi liksom bjuder in till spåret! För en nybörjarhund som inte spontant tar upp spårarbetet (kanske är den okoncentrerad och kollar in prassliga löv,, den vet ju inte att den ska spåra) är det inte fel att hjälpa till med en ”handpåvisning”. Hey ho, let’s go!

Spårarbetet och markering av föremål är två olika moment och tränas in var för sig!

I tävlingsspåret finns det ett antal apparter/föremål utlagda (se bilder sid 3) som hunden skall markera för föraren genom att antingen plocka upp apporten och avlämna detta till föraren i änden på spårlinan. Detta är faktiskt ett av förarens enda uppdrag i skogen, att samla ihop funna föremål och redovisa dem efter spåret. En annan form av markering av föremål går till så att hunden sätter eller lägger sig ned vid funnet föremål och på så vis talar om för sin förare ”kom hit och kolla, jag har hittat något viktigt”. Det sistnämnda mar-

keringssättet kallas för ”påvisning” eller ”passiv markering”.

Att jag nämner både föremål och apparter är för att det är lite olika i vilket sammanhang man tävlar. I de traditionella bruks-spåren är det alltid träapparter i spåren. I de olika klasserna är det olika antal apparter utlagda, men ekipaget måste **alltid** ha med sig slutapporten hem för att kunna få godkänt. Då har hunden beviserligen, på ett eller annat sätt, tagit sig från A-Ö i spåret. I schäferhundklubbens BSP/IPO-spår är det olika föremål som ligger utlagda längs spåret. En polishund som är ute på ett skarpt uppdrag, vare sig det gäller försvunna personer, rymlingar eller letande av bevismaterial måste ju kunna markera alla olika typer av vittrade föremål som den finner. Polisens hundförare använder sig också oftast av ”påvisning av föremål” då hundarna inte bör sätta tänderna i och appartera till exempel bevismaterial, knivar, vapen, sprängämnen eller narkotika. Tullverkets narkotikasökhundar påvisar funnen narkotika genom att ”slå med framtassarna mot fyndstället”. Nåväl, tillbaka till vår egen värld.

Variation är återigen viktigt!

Jag föredrar själv att träna med olika föremål, inklusive träapparter i spåret för att få träningen för hunden så varierad och rolig som möjligt. Tyvärr tränar vi lätt väldigt stereotypt och ett exempel är när jag plötsligt en dag som spårläggare åt min kompis hund Arrak la ut den ”långa slutapporten” näst sist i spåret. Spårerfarne Arrak hade då gått många spår och många av dem hade säkert haft ett varierande antal apparter/föremål längs spåret, men **alltid** avslutats med en lång ”slutapport”. ”Tack för idag, sa Arrak. Ro hit köttbullarna gubbe, nu har jag spårat klart”. Det var inte lätt för husse Johan att få Arrak att inse att han faktiskt hade en bit kvar att spåra innan avlöning. Detta berodde ju inte på hunden, utan helt klart på det fyrkantiga sätt som vi alltid tränat.

Låt hunden arbeta ostört...

När hunden tagit upp spåret,, låt linan löpa ut.

När börjar vi lägga in apporter i spåret?

Ja, egentligen gör vi ju det redan från allra första början eftersom även det korta valpspåret avslutas med valpens favoritleksak som belöning och avslut! Däremot vill jag vänta med att lägga in fler föremål längs spåret tills själva spårarbetet är befäst hos hunden och den kan klara ett spårpåsläpp/spårupptag, kanske 200 meters spår med i alla fall en vinkel. Men fortfarande givetvis med en bra avslutning/belöning om det nu råkar vara en leksak, kamprasa, burk med mattes bästa köttbullar.

Föremålsintresse kan Du spontanträna på kvällspromenaden.

Att själva spårarbetet ofta kan vara en belöning i sig för hunden är inte ovanligt. En hund som hemma i trädgården eller ute på appellplan har ett stort föremålsintresse och tycker att bollar, trasor och kamplexaker är det roligaste som finns, kan i spåret finna att dessa annars så roliga saker är av noll och intet värde. Helt enkelt beroende på att spårarbetet och analysen av alla dofter är mycket roligare (och naturligare för hunden?) och upptar hela dess koncentration. Att finna föremål och vilja markera dem längs spåret bygger mycket på att Du tillsammans med din hund har upparbetat ett "föremålsintresse" hos din hund. När hunden hittar ett föremål i skogen måste det vara värt att för en stund avbryta spårarbetet, plocka upp föremålet, eller markera det eftersom husse/matte då blir glad och bjuder på lite lek och kamp, kanske till och med en köttbulle. Den så kallade "passiva markeringen/påvisningen" bygger också på ett föremålsintresse ("kul att hitta grejer"), men har i mitt tycke också ett lydnamnsmoment inlagt då hunden skall lägga sig ned snyggt enligt ett inlärt och belönat mönster och påvisa föremålet. En av mina hundar markerar genom påvisning vilket jag valt då det passar just henne som individ bättre (hennes enda intresse av funna föremål i spåret är att husse betalar bra för dem med knaperstekta pannkakor), att spåra är det roligaste hon vet! En annan av mina hundar tycker att spåra är okay för att man hittar så roliga

saker i spåret så honom passar det bättre att plocka upp föremålet och komma med dem till mig för en stunds lek och en godisbit.

Träna genom att leka.

Om Ni tränar spårarbetet på dagen, kan Du till exempel börja träna in föremålsintresset vid kvällspromenaden. Se bara till att kvällspromenaden/spontanträningen inte störs av andra hundkompisar i kvarteret. Om Du är ute och går en sväng med hunden kan Du "råka" tappa en del olika föremål utan att hunden märker det. När Du sedan kommer tillbaka samma promenadslänga igen efter några minuter, eller kanske nästa morgon och din hund spontant visar nyfikenhet genom att nosa (markera) på ett av föremålen så beröm hunden snabbt. Försök att få hunden att ta upp föremålet och ge det till dig i utbyte mot en belöning. Även föremål som kanske tappats av en annan främmande människa som din hund eventuellt spontanmarkerar på måste Du komma ihåg att berömma och belöna. Du kan även bygga upp hundens föremålsintresse genom att ha en boll i snöre, en kamprasa

Du kan markera spårstarten med en snitsel i en gren och trampa av spåret ordentligt i backen för att ge din hund en god chans att få stoppa ned nosen och börja undersöka och ta tag i spårarbetet.

Lilla bilden: En hund som inte spontant tar upp eller visar intresse för spåret kan få lite hjälp med en enkel "handpåvisning". Bilden nedan: Hunden har gjort en "påvisning" och föraren visar upp föremålet för domaren.

i snöre och peppa hunden genom att inbjudande dra och leka med trasan på marken och när hunden griper trasan så leker och kampar Ni tillsammans om denna. Tänk på att i avslutningen låta hunden få vinna trasan av dig. När Du vill ha tillbaka den så får Du byta den mot en godisbit. Var i början försiktigt med skarpa "loss" kommandon, så att hunden inte tappat lusten för att plocka upp föremål och vilja leka med dig. "Det är ju ingen idé, husse blir bara sur och skriker "loss".

Vill Du träna in "passiv markering/påvisning", så måste Du givetvis vara blixtnsnabbt framme och kommentera "ligg" vid det funna föremålet och där och då belöna hunden.

Du kan också slänga ut föremål/apporter en bit in i skogen och låta hunden hämta/apportera dem och då belöna. "Bra, duktig Pluto!". När Du känner att din hund gärna markerar föremål spontant och spårarbetet är befäst så kan Du lägga in något extra föremål/apport i spåret.

Markera det gärna med en snitsel i en gren så att Du själv kan vara alert och hålla koll på när din hund sedan längs spårarbetet markerar genom att nosa till eller kanske till och med plockar upp föremålet för att komma tillbaks och leka med dig en stund. Du kommer ha fullt upp själv med att se var Du sätter ned fötterna och har svårt att just i denna sekund se om hunden markerar. Det kan ju också vara träningskompisen som lagt spåret och då har Du ingen aning om var apporten kan ligga! Snitseln är din hjälp, inte hundens!

Tänk på...

...i början är det bra om spåret ligger med vinden i ryggen så

att hunden får ned nosen ordentligt. Detta gäller ju då också apporten/föremålet som har mycket vittring på sig. Ligger det i motvind för hunden så kommer den att vädra in föremålet flera meter för tidigt och antagligen nästintill avbryta spårarbetet för att med hjälp av den luftburna vittringen finna föremålet.

Variera träningen.

Lägg ut föremålen/apporterna med olika avstånd i spåret, ibland tätt då både föraren och hunden gärna tar för givet att ”efter en funnen apport är det lugnt en bra stund innan nästa dyker upp”.

Christoffer Frances text och foto

Glöm ej att belöna!!!

Sommar, sol, varmt och nyslagen åker. Inget lätt underlag. Men Gino är med och påvisar här första föremålet.

Träna spår kan man göra året runt! Här ett smakprov på vinter och djup snö som knappast stoppar Krutow och Pia Brygård